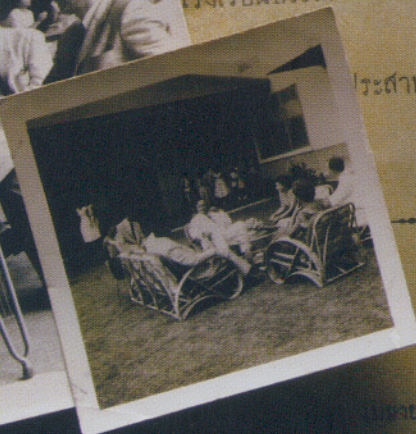

คู่มือครู ผู้ปกครองและผู้มาเยี่ยมโรงเรียน

โรงเรียนประถมศึกษาวัดวิทยาสถาการศึกษา

ระธานมิตร

พฤษภาคม ๒๕๐๒

เรียนครูสอน ดันจิแล้ว
 เหลือคน ดันจิ 1 คน ทนไชย
 คำสอน สักขลาลง
 เหลือคน ดันจิ 1 คน ส่วน ซ้ำ
 เวลา ล่วง เสาธิตร่วม
 ดันจิ 1 คน ส่วน เสาธิต
 นรตน รับไปต่อ
 ท้าปม รับไปต่อ
 ผู้สวดมนต์ ท้า
 นลิ่ง จงกั๊ต เหลือคน
 นลิ่ง จงกั๊ต เหลือคน
 จาง แล้วเรียนครู เรือง

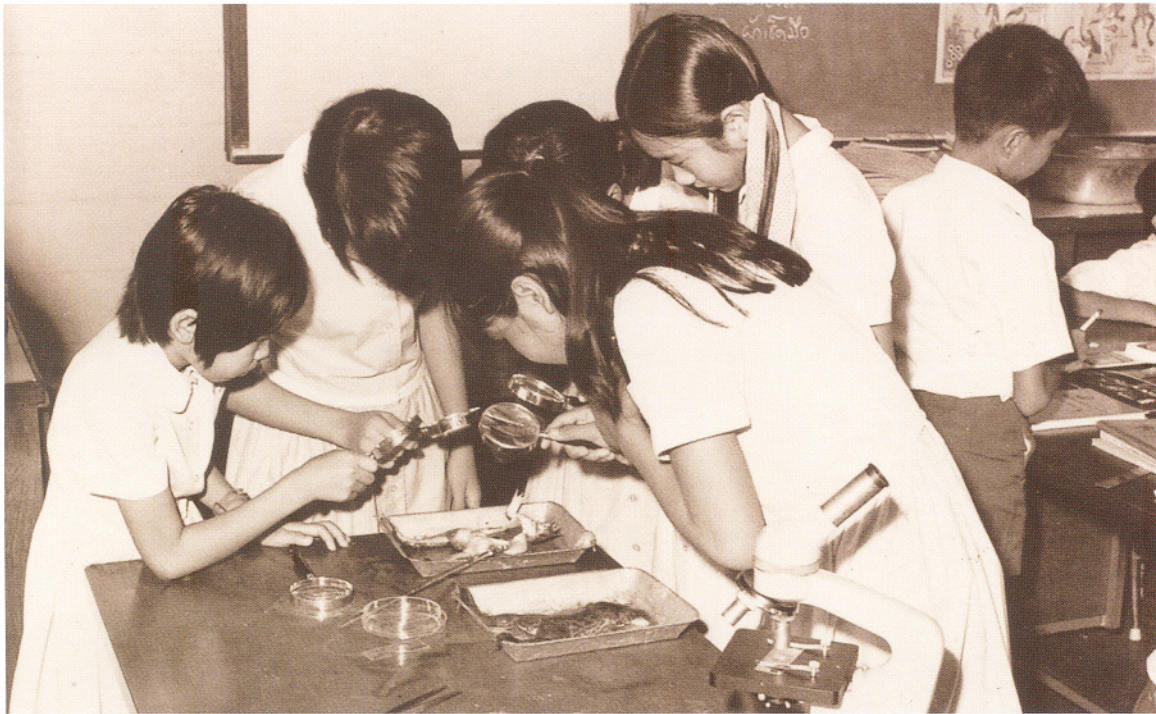
เจ็บบหาย
 ยิงน้ำ
 เกล็ดหมัด สีขาว
 ซักได้ ใน กรอง
 จวน 2
 แฉกท้าย
 เปน สัก
 เกล็ดหมัด สีขาว
 ตรอง รอด ใน 10
 ย
 ขุนทอง
 สลัก
 ออกตัว ตรอง

ปิ่นทอง

ความทรงจำที่ยังเหลืออยู่

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรินทร์ ประสงค์สม

เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2548 คณาจารย์และศิษย์เก่าโรงเรียนประถมสาธิต มีความดำริที่จะสร้างห้องประวัติของโรงเรียนขึ้นในโอกาสครบรอบ 50 ปี ได้เชิญอาจารย์รุ่นแรก ๆ ของโรงเรียนประชุมกันเพื่อทำโครงการ และในการนี้คิดจะทำหนังสือที่ระลึกขึ้น

อาจารย์ประอรเป็นอาจารย์รุ่นแรกคนหนึ่ง ได้มาร่วมประชุมด้วย พอประชุมเสร็จ อาจารย์ดารานิจ รักษาพลเดช ได้ถือโอกาสไปส่งที่บ้าน พร้อมทั้งขอให้ผมเขียนเรื่องราวในอดีตของโรงเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนในสมัยนั้นลงในหนังสือที่ระลึก ที่จะพิมพ์แจกในวันคล้ายวันสถาปนาโรงเรียนวันที่ 24 มิถุนายน 2549 ซึ่งเป็นวันครบรอบ 50 ปีในการก่อตั้งโรงเรียนประถมสาธิต ผมตอบรับที่จะเขียนให้

ก่อนอื่นต้องเข้าใจว่าโรงเรียนประถมสาธิตนั้น ปัจจุบันของเดิมแทบจะไม่มีให้เห็นแล้ว เป็นเพียงอาคาร 2 ชั้นเล็ก ๆ มีนักเรียนเพียง 200 - 300 คน หน้าโรงเรียนเป็นทุ่งนา มีโรงเลี้ยงวัวของแจกรัตนมาขาย วันดีคืนดีวัวก็พลอเดินเฟ้นผ่านเข้ามาในโรงเรียน ต้องคอยไล่ ด้านข้างก็เป็นทุ่งนาปลูกข้าวได้มีสะพานไม้เล็ก ๆ ทอดข้ามมาจากถนนบริเวณโรงเรียนมัธยมสาธิตปัจจุบันนี้ก็ยังคงเป็นที่เปลี่ยว ๆ มีทางเดินเล็ก ๆ ออกไปคลองแสนแสบได้

บริเวณรอบนอกของโรงเรียนสมัยนั้น ถนนเพชรบุรียังไม่ได้ตัด มีแต่ต้นไม้ใหญ่ ๆ มหาวิทยาลัยรามคำแหงก็ยังไม่เกิด ถนนอโศกเป็นถนนเดินเท้าไปสิ้นสุดที่คลองแสนแสบ โรงภาพยนตร์ศรีกรุง ใกล้ ๆ กับตลาดอโศกก็ไม่มีให้เห็นแล้ว ถนนสุขุมวิทก็เป็นถนนเล็ก ๆ เป็นคลองเสียครึ่งหนึ่ง มีรถเมล์ขาวสายนายเลิศวิ่งอยู่สายเดียวไปสิ้นสุดแถวบางนา ไม่มีศูนย์การค้า ไม่มีโรงแรมใหญ่ ไม่มีธนาคาร ไม่มีสวนสาธารณะ ไม่มีศูนย์ประชุมแห่งชาติ ไม่มีรถไฟฟ้าทั้งใต้ดินบนดินเหมือนปัจจุบันนี้

การศึกษาของประเทศไทยในระยะนั้นอยู่ในระบบที่เรียกว่า การศึกษาแบบ Traditional Education การศึกษาแบบนี้เป็นการสอนแบบเดิมที่เคยสอนกันมาแต่โบราณ คือ ครูเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้หรือที่เรียกว่า Teacher Center ครูคิดว่าอะไรเหมาะสมกับเด็กก็สอนไป เด็กมีหน้าที่ฟังตามที่ครูสอน จดจำ แล้วก็สอบวัดความรู้กัน ใครจำได้ตามที่ครูสอนก็สอบได้ ใครจำไม่ได้ก็ตกไป เวลาเรียน

เด็กก็นั่งนิ่ง ๆ คอยฟังครู ทำเสียงดังไม่ได้ ถูกทำโทษ ใครผ่านไปแถวห้องเรียนแทบไม่ได้ยินเสียงเลย เจียบกริบ แยกของโรงเรียน ชมว่าโรงเรียนนี้สอนดี เด็กเรียบร้อย การสอนก็ใช้วิธีบรรยาย เขียนบนกระดานดำ ที่เรียกว่า Talk and Chalk Method

ศาสตราจารย์ ดร. สาโรช บัวศรี อธิการบดีคนแรกของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ท่านผู้นำการศึกษาแบบ Progressive Education โรงเรียนประถมสาธิต จึงเป็นโรงเรียน Progressive School ในสมัยนั้น นักศึกษาที่ติครูโรงเรียนประถมทั่วประเทศยังไม่เข้าใจว่า การศึกษาแบบก้าวหน้า คืออะไร ทำได้อย่างไร ทางวิทยาลัยวิชาการศึกษาจึงให้โรงเรียนประถมสาธิตเป็นโรงเรียนปฏิบัติการ (Lab School) เพื่อให้เห็นสิ่งที่เรียนที่นี้ได้ไปสังเกตการสอน ได้ฝึกปฏิบัติการสอน และได้เป็นสถานที่ซึ่งครูโรงเรียนประถมทั่วประเทศได้มาดูเป็นตัวอย่างเพื่อนำแนวคิดไปเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นในโรงเรียนของตน

หลักการของ Progressive Education มีว่า การศึกษา คือ ชีวิต (Education is Life) การสอนในโรงเรียนประถมสาธิตจึงนำเอาหลักการนี้มาแปลงเป็นการปฏิบัติ การศึกษา คือ ชีวิต หมายความว่าตราบใดที่มีชีวิตอยู่ก็ต้องศึกษาร่ำไป การศึกษาที่เรียนจากครู เมื่อจบจากโรงเรียนไปแล้ว ไม่มีครูตามไปสอน ผู้เรียนก็จะไม่รู้วิธีที่จะหาความรู้ได้

การสอนที่โรงเรียนประถมสาธิตจึงเปลี่ยนแปลงไปเน้นวิธีการหาความรู้ เหมือนที่กล่าวกันว่า ถ้าให้ปลาเด็กไปไม่กี่วัน ปลาก็หมด ไม่มีอะไรรับประทาน ถ้าสอนวิธีหาปลาให้เด็ก ก็จะมีปลาไปรับประทานไปตลอดชีวิต

ดังนั้นการสอนก็ไม่เน้นจากที่ได้จากครูผู้สอน ครูเป็นเพียงกำหนดประสบการณ์ให้แก่แก่นักเรียน นักเรียนเรียนรู้ได้จากหลายทาง เช่น การค้นคว้า การสัมภาษณ์ การสังเกต การสำรวจ การลงมือทำการทดลอง การบันทึก การทำรายงาน การฟังวิทยากร การปรึกษาหารือกัน การอภิปราย การศึกษานอกสถานที่ ฯลฯ หรือที่เรียกว่าเด็กเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ หรือ Child Centered

สรุปได้ว่าการเรียนรู้ได้จาก

Learning by Experience

Learning by Doing

Learning by Problem Solving

การสอนยุคนั้นก็จะเป็นการพาไปดูกระด้าย ไปดูไถ่กกไข่ ไปดูตลาด ไปดูบ้านเรือนต่าง ๆ นอกโรงเรียน ไปดูการทำอาหารที่โรงครัว ไปดูการทำงานของเจ้าหน้าที่ประจำเขตต่าง ๆ ฯลฯ เชิญบุคคลอาชีพต่าง ๆ มาบรรยาย เชิญพ่อแม่มาเล่าให้ฟังถึงชีวิตในบ้านเล่าถึงความรักที่พ่อแม่มีต่อลูก เชิญคนขายอาหารมาเล่าถึงการทำอาหารให้ฟัง เชิญคนทำสวน

มาเล่าถึงการปลูกต้นไม้ สังเกตลมฟ้าอากาศในแต่ละวัน จดบันทึกไว้ ฯลฯ เป็นการเรียนแบบ Learning by Experience

ได้ให้นักเรียนทดลองปลูกถั่ว เลี้ยงสัตว์ เล่นบทบาทสมมุติในห้องเรียน สมมุติให้คนนั้นเป็นพ่อ คนนี้เป็นแม่ คนนี้เป็นลูก เวลามีแขกมาหาพ่อแม่จะทำการต้อนรับอย่างไร สนทนาอย่างไร ให้คนที่เป็นลูกทำให้ดูหน้าห้องเรียน ก็เป็นการเรียนแบบ Learning by Doing

บางครั้งก็ตั้งคำถามให้เด็กช่วยกันคิดว่า ทำอย่างไร ห้องเรียนของเราจึงจะสะอาด นักเรียนต่างก็ช่วยกันคิด แล้วเสนอออกมา บันทึกไว้ในแผนภูมิ และทดลองปฏิบัติดูตามนั้นดูว่าจะทำให้สะอาดจริงหรือไม่เรียกได้ว่าเป็นการเรียนแบบ Learning by Problem Solving

การเรียนแบบนี้เป็นการเรียนที่สนุกสนาน มีกิจกรรมหลากหลาย เด็กได้ใช้ความคิด เด็กได้พูด เด็กได้ฟัง ได้แก้ปัญหา เกิดการเรียนรู้สอดคล้องกับธรรมชาติของเด็ก เป็นทางให้เด็กได้พัฒนาทั้งทางกาย ทางสมอง ทางอารมณ์ ทางสังคม ดีกว่าแบบเดิม เพราะเป็นการเรียนแบบ Active Learning ซึ่งแต่เดิมเป็นการเรียนแบบ Passive Learning คือเด็กอยู่เฉย ๆ คอยฟังครูอย่างเงียบ ๆ ดูก็ดี เด็กเรียนร้อยดี ไม่วุ่นวาย ครูก็สบาย

แต่แบบที่โรงเรียนสาธิตสอน ครูเหนื่อย ต้องเตรียมการสอน ต้องเตรียมอุปกรณ์ ต้องวางแผน เด็กไม่อยู่นิ่ง ทำงาน เคลื่อนไหวไปมา ดูเหมือนวุ่นวาย แต่ได้ประโยชน์

ห้องเรียนที่ประถมสาธิต เป็นห้องกว้าง เด็กเคลื่อนไหวไปมาได้สะดวกมีนักเรียนเพียง 25 คน ทำกิจกรรมอะไรก็ได้สะดวก ครูก็ดูแลนักเรียนได้ทั่วถึง ข้างหลังห้องเรียนทุกห้องจะมีห้องเล็ก ๆ ไว้สังเกตพฤติกรรมของเด็ก การสอนของครู นิสิตนักศึกษาครูจากโรงเรียนอื่นจะมาสังเกตการเรียนการสอนก็ดูจากห้องนี้ ผ่านกระจกที่มองได้ทางเดียวไม่รบกวนการเรียนการสอน

โต๊ะก็เบาเป็นรูปเหลี่ยมต่าง ๆ เด็กช่วยกันยกมาต่อกันได้เป็นกลุ่ม เป็นแถวก็ได้ แล้วแต่การจัดกิจกรรม ส่วนมากจะให้เรียนเป็นกลุ่ม เด็กจะได้มีทักษะทางสังคมเข้ากับคนได้ดี ที่เรียกว่า Social Skill ผัดเปลี่ยนกันเป็นหัวหน้าและผู้ร่วมมือในกลุ่ม ไม่ส่งเสริมแต่คนเก่ง ๆ เป็นหัวหน้า ทุกคนเรียนรู้การเป็นผู้นำและผู้ตาม ทุกคนรับรู้บทบาทของตนเองไม่มีการขัดแย้งขัดขานกัน

เมื่อให้เด็กทำอะไรออกมาไม่ว่าวาดรูป คัดไทย แต่งเรื่อง ทำรายงาน ก็ให้เอามาติดไว้ที่บอร์ดข้างห้องให้ทุกคนดู ไม่ยกย่องแต่เด็กที่ทำดี ๆ เพราะเป็นการเรียนที่เน้นให้เด็กได้แสดงออกและยึดหลักที่ว่า Respect for Individual คือ เคารพในความเป็นตนเอง

ของแต่ละบุคคล ทุกคนมีค่า มีความหมาย
ในสังคมทุกคนเหมือนกันเท่าเทียมกัน

ตอนเช้าทุกเช้า ทุกคนจะหมุนเวียนกัน
นำเรื่องมาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังหน้าชั้นเรียน
สนุกบ้าง ไม่สนุกบ้าง แต่ทุกคนก็ได้ความรู้
แปลกแตกต่างจากที่ตนเคยพบมา บางทีครู
ก็เล่านิทาน เล่าเหตุการณ์จากหนังสือพิมพ์
ที่เหมาะสมกับเด็กให้ฟัง เพื่อจะนำไปใช้
ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ทบทวน
หัวข้ออบรมที่หน้าเสาธงให้ฟัง ทั้งหมดนี้
เป็นการกระทำที่เรียกว่า Sharing ซึ่งเป็น
รากฐานของประชาธิปไตย ในสังคม
ประชาธิปไตยทุกคนต้องมีการให้ซึ่งกัน
และกัน ไม่ใช่แค่จะเอาข้างเดียว แบ่งปัน
ประสบการณ์ ความคิด ความรู้ ให้กำลังใจ
แก่กันและกัน ทำอะไรก็ต้องร่วมมือกัน ต้อง
มีส่วนร่วมที่เรียกว่า Participation ซึ่งเป็น
รากฐานของสังคมประชาธิปไตย ทุกคน
ร่วมมือกันคิดร่วมมือกันทำ

นอกจากนี้จะมีการ Planning ทุกเช้าว่า
วันนี้เราจะเรียนอะไรกันบ้าง เตรียมอะไร
มากันบ้าง เวลาก่อนจะเลิกเรียนก็จะมีการ
สรุปการเรียนรู้ว่า วันนี้ได้เรียนอะไรมา มีการ
บ้านอะไรบ้าง การทำเช่นนี้ทุกวันเป็นการ
เพาะนิสัยให้เด็กมีการวางแผน และประเมิน
ผลงานทุกวัน จะคิดไปจนถึงเมื่อเป็นผู้ใหญ่
วัยทำงาน

การเรียนรู้ก็ไม่จำเป็นต้องเก่ง เพราะเรา
ถือว่าทุกคนมีความแตกต่างกันในเรื่องการ
เรียน ทุกคนอาจจะแตกต่างกันในเรื่อง The

Way of Learning คือ วิธีเรียนของคน
แตกต่างกัน บางคนเรียนจากการฟัง บางคน
จากการอ่าน บางคนต้องอธิบายจากการ
กระทำ จากการคิดทบทวน เป็นต้น นอกจากนี้
เด็กยังมีความแตกต่างกันในเรื่อง The Rate
of Learning คือ อัตราความเร็วในการ
เรียนแตกต่างกัน เปรียบเสมือนการเดินทาง
บางคนก้าวยาว บางคนก้าวสั้น บางคน
เดินเร็ว บางคนเดินช้า ถ้ากำหนดให้เด็ก
เดินจากหน้าห้องไปที่ประตูโรงเรียน บางคน
อาจไปถึงเร็ว บางคนอาจไปถึงช้าหน่อย แต่
อย่างไรก็ตามก็ถึงเหมือนกันภายในเวลาที่
กำหนด

เราจึงไม่เน้นที่ 1, 2, 3...แต่เน้นการร่วมมือ
กัน การมีส่วนร่วมในการเรียน การทำงาน

การสอนส่วนใหญ่เน้นหลักที่ว่า Whole is
better than Part ส่วนรวมย่อมดีกว่าส่วนย่อย
ทำให้การเรียนง่าย มีความหมาย สามารถ
นำไปใช้ประโยชน์ได้ดีกว่า

ดังนั้น จึงจัดเนื้อหาการเรียนออกเป็นหน่วย
(Unit) เช่น หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ห้องเรียน
ของเราก็เรียนได้ทุกวิชา

- วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ความกว้าง
ความยาวของห้องเรียน กระดานดำ
รูปร่างของโต๊ะ จำนวนนักเรียนที่มาเรียน
ชายหญิงในแต่ละวัน การทำสถิติ
- เรียนวิทยาศาสตร์ จากการบันทึก
อุณหภูมิของห้อง สังเกตการเจริญ
เติบโตของต้นไม้ที่ทดลองปลูกไว้ในห้อง
- สังคมศึกษาก็ได้แก่ สามารถเขียนชื่อ
เพื่อนที่อยู่ด้วยกันได้ รู้จักทักทาย การ

ช่วยเหลือกันในการทำความสะดวก
ห้องเรียน

- เรียนศิลปะ โดยการช่วยกันตกแต่ง
ห้องให้สวยงาม การปฏิบัติตามกฎ
กติกาของห้องเรียน

โตขึ้นมาหน่อยอาจเรียนหน่วยเรื่องโรงเรียน
ของเรา บ้านของเรา ชุมชนของเรา ประเทศ
ของเรา การจ่ายตลาด การคมนาคม ฯลฯ
นำเอาวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์
สังคมศึกษา ฯลฯ มาบูรณาการเข้าด้วยกัน
ทำให้การเรียนรู้มีความหมาย สนุกที่จะเรียน
ได้ประโยชน์คุ้มค่า ฝึกให้เด็กมองอะไรเป็น
ระบบ

ในการเรียนภาษาไทยก็ยึดหลัก Whole is
better than Part. เหมือนกัน ชั้นเล็ก ๆ ก็
จะให้เด็กไปดูสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็ก แล้ว
กลับมาสนทนาเรื่องต่าง ๆ ที่เด็กสนใจ ครู
ช่วยสรุปเป็นเรื่องราว แล้วเขียนออกมา
เป็นแผนภูมิ เรียกว่า แผนภูมิประสบการณ์
(Experience Chart) ครูและเด็กอ่าน
ไปด้วยกัน โดยที่ยังไม่ต้องคำนึงถึงอักขระ
พยัญชนะ วรรณยุกต์ที่หลัง ซึ่งเป็นหลัก
ไวยากรณ์ของภาษา ความสำคัญของภาษา
คือ การสื่อความหมาย ถ้าปูพื้นฐานแบบนี้
เด็กจะรักการอ่าน การเขียน เพราะอ่านได้
ทันที และเขียนได้ตาม Word Form ต่อไป
เด็กจะสังเกตรายละเอียดของคำได้ตามวุฒิ
ภาวะของเด็กที่หลังเอง

เรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอนในสมัยนั้น
ถ้าจะเขียนก็เขียนได้อีกมาก เก่งว่า
เนื้อที่ในหนังสืออาจจะไม่เพียงพอ และ

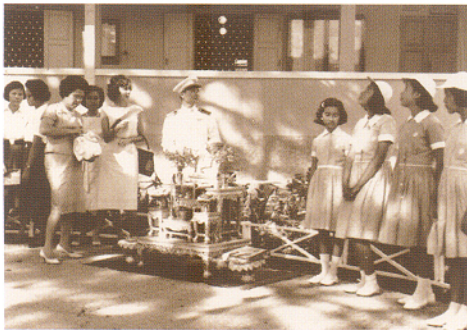
ความทรงจำก็ชักจะลดลงตามอายุขัย

ทุกวันนี้ครูบาอาจารย์ที่สอนในยุคนี้ ปลด
เกษียณกันไปเกือบหมดแล้ว ก็คงจะอยู่บ้าน
อ่านหนังสือพิมพ์ ดูโทรทัศน์ ไปตามเรื่อง
คงจะได้ข่าวคราวของลูกศิษย์ที่เคยสอน
บางคนว่าไปเป็นรัฐมนตรี บางคนเป็นนาย
ธนาคารใหญ่ บางคนเป็นแพทย์ที่มีชื่อเสียง
เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เป็นนักจัดรายการ
ผู้กำกับภาพยนตร์เป็นนักร้องดังเป็นอาจารย์
มหาวิทยาลัย เป็นนักหนังสือพิมพ์ เป็น
เจ้าของสำนักพิมพ์ เป็นนายสนามมวย เป็น
นายพลทหาร เป็นนายตำรวจใหญ่ ฯลฯ ก็คง
จะแอบดีใจเจิบ ๆ ที่ลูกศิษย์ที่เคยสอนสั่ง
ได้รับความสำเร็จในชีวิต และสิ่งที่สอนไป
คงจะมีส่วนแทรกอยู่ในความสำเร็จนั้น ๆ ของ
ลูกศิษย์ด้วยไม่มากนักน้อย

ท่านศาสตราจารย์ ดร. สาโรช บัวศรี
อธิการบดีคนแรกของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
กล่าวไว้ว่า “ครู คือ ทหารเอกของชาติ”
คงจะเป็นความจริงอยู่ถ้าหากขาดทหารเอก
เสียแล้ว ใครเล่าจะมาสร้างคนให้มาปกป้องบ้าน
ป้องเมืองเอาไว้ จะพอมิใครจำได้ว่า เมื่อ
ประมาณ 50 ปีที่แล้ว มีทหารเอก
หมู่หนึ่งที่ได้มาทำการที่โรงเรียนประถม
สาธิตฯ แห่งนี้ ตอนนั้นลูกศิษย์
ทั้งหลายที่กล่าวนั้น ยังเป็นเพียงเด็ก
เล็ก ๆ อยู่ เกือบครึ่งศตวรรษแล้ว
ถ้าไม่เขียนบันทึกไว้ก็คงนานเกินพอ
ที่จะนึกถึงได้

วันที่มีคุณค่าอันควรแก่ความทรงจำ

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์พา ไวรักษ์สัตว์ เมษายน 2549

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้า
พระบรมราชินีนาถเสด็จพระราชดำเนินร้านจำหน่าย
ผลิตภัณฑ์ของโรงเรียนในงานศิลปหัตถกรรมนักเรียน

คุณยายชุนกี ศิลาทอง
มอบทุน 'ชุนกี ศิลาทอง'

โรงเรียนประถมสาธิตฯ แจ้งว่า จะจัดงาน 50 ปี ในเดือนมิถุนายน นี้ และจะจัดทำห้องประวัติของโรงเรียน ขอให้เขียนเกี่ยวกับโรงเรียนให้ด้วย

ปีที่ 50 ของโรงเรียนได้พัฒนาไปมาก อาคาร เตี้ย ๆ กลายเป็นอาคารสูงใหญ่ สระว่ายน้ำ เล็ก ๆ ขยายเป็นสระขนาดใหญ่ มีอาคาร เต็มพื้นที่ไปหมด

รำลึกถึงสมัยท่านรองศาสตราจารย์ไพเราะ ตันติกุล เป็นอาจารย์ใหญ่ (สมัยนั้นไม่มี ตำแหน่งผู้อำนวยการ) ท่านอาจารย์ใหญ่ได้ เคยขอตั้งงบประมาณเพื่อซื้อที่ดินว่างด้านหน้า โรงเรียน (ปัจจุบันเป็นที่จอดรถของเอกชน) เจ้าของที่เสนอขายให้ในราคาตารางวาละ 3,000 บาท และที่ดินว่างทางด้านข้าง โรงเรียน (ในสมัยนั้นพวกเราเข้าออกโดยใช้ สะพานไม้ทอดไปบนที่ว่างของเจ้าของที่ดิน ด้านหน้าโรงเรียน)เจ้าของที่เสนอขายในราคา ตารางวาละ 4,000 บาท ท่านอาจารย์ใหญ่ ได้เสนอขอตั้งงบประมาณโดยให้เหตุผลว่า ต้องการให้โรงเรียนสาธิต เป็นโรงเรียน ตัวอย่าง และทำการทดลองการสอน โดย

ให้มีจำนวนห้องเรียนเพียงชั้นละ 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนห้องละ 25 คน ไม่ต้องการ ให้ขยายโรงเรียน จึงมีเนื้อที่จำกัด ขยายไม่ได้ ถึงแม้นโยบายปัจจุบันจำนวนห้องเรียนและ จำนวนนักเรียนจะเพิ่มขึ้นอีกกี่เท่า ก็คงต้อง ขยายออกไปในแนวตั้งเท่านั้น

คนแก่ชอบระลึกถึงเรื่องเก่า ๆ มาเยี่ยม โรงเรียนครั้งนี้ สัญลักษณ์โรงเรียนที่สะดุดตา คือ ประตูโค้ง 3 วง หน้าอาคารตึก 1 (ตึก อำนวยการซึ่งรื้อไปบางส่วนแล้ว) หวน นึกถึงภาพในปี 2506 วันที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชทาน ประัญญาบัตรที่ มสว หลังเสร็จพิธีฯ แล้ว ได้เสด็จมาทรงพระสุธารสชา ณ โรงเรียน ประถมสาธิตฯ เป็นเวลาใกล้พลบค่ำแล้ว เป็น พระมหากษัตริย์คุณ และเป็นเกียรติเป็นศรี แก่โรงเรียนประถมสาธิตฯ เป็นที่ยิ่ง พวกเรา แต่งเครื่องแบบปกติขาวทั้งชายหญิง เข้าแถว เคารพรับเสด็จหน้าโรงเรียนด้วยความปิติ ยินดีถ้วนหน้า และมีวงอังกะลุงผู้แสดง ตัวน้อย ๆ ของโรงเรียนบรรเลงรับเสด็จ ทันทีที่รถพระที่นั่งมาถึง ทั้งสองพระองค์ได้

ประทับและทรงลงพระปรมาภิไธยในสมุดเยี่ยม
ณ ห้องรับแขกของโรงเรียน (เล่าเพียงย่อ ๆ
ทางโรงเรียนมีภาพบันทึกไว้แล้ว)

นอกจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและ
สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
แล้ว สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีในรัชกาลที่ 7 ก็ได้เคยเสด็จ
มาทอดพระเนตรกิจการของโรงเรียน และ
การแสดงของนักเรียนหลายครั้ง และได้ทรง
ลงพระปรมาภิไธยในสมุดเยี่ยม ณ ห้อง
รับแขกนี้เช่นกัน

เพื่อรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณ เพื่อเป็น
เกียรติประวัติของโรงเรียน และเพื่อให้
บุคลากรในวันข้างหน้าได้ทราบ จึงเห็นสมควร
ที่ทางโรงเรียนจะได้นำสิ่งของบรรดามีที่เคย
อยู่ในห้องรับแขกนี้ไปเก็บรักษาไว้ในห้อง
ประวัติของโรงเรียนด้วยซึ่งได้แก่

1. พระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งเคยประดิษฐานไว้
ทางด้านซ้ายมือของห้องรับแขก

2. พระบรมฉายาลักษณ์ของพระนางเจ้า-
สิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ซึ่งเสด็จใน
งานศิลปหัตถกรรมของโรงเรียน
3. พระบรมฉายาลักษณ์ ของสมเด็จพระ-
นางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีใน
รัชกาลที่ 7
4. โต๊ะรับแขก เก้าอี้บุผนังสีเขียว โต๊ะพื้น
สีขาวนวล เจาะช่องไว้สำหรับเขียนหรือ
รูปรดน้ำโบราณต่างประเทศ (เก๋ไก๋)
5. โต๊ะชุดลงนามในสมุดเยี่ยม
6. ภาพคุณยายชุนกี ศิลาทอง ผู้ปกครอง
นักเรียนที่มีอุปการคุณให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียนเรียนดีแต่ขาดแคลน ให้ชื่อทุน
ว่า “ทุนชุนกี ศิลาทอง” มีคณะกรรมการ
ดำเนินงาน และรายงานการใช้ทุนให้
ท่านเจ้าของทุนและรายงาน มศว เพื่อ
ทราบปีละครั้ง
7. ให้จำลองแสดงบริเวณพื้นที่และตัวอาคาร
โรงเรียนประถมสาธิตฯ (เดิมตั้งอยู่ใน
ห้องรับแขก ต่อมาย้ายไปไว้ที่ข้างบันได
ทางขึ้นชั้น 2 และย้ายขึ้นไปไว้บนชั้น 2
ตามลำดับ)

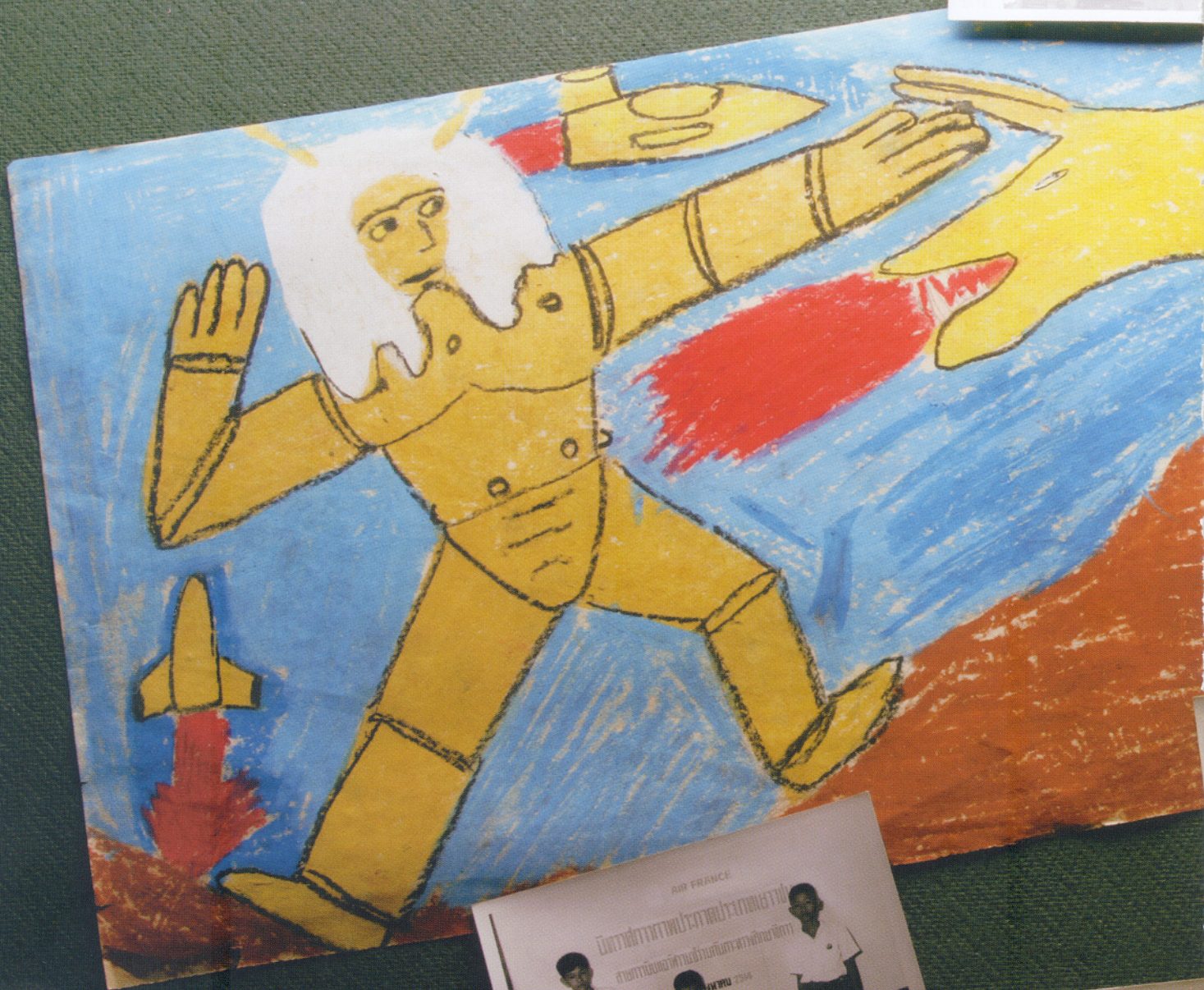
ตัวแทนนักเรียนเด็กเล็ก - ป. 4 เยี่ยมชมห้องทำงานของท่านอธิการ (ดร. สาโรช บัวศรี)

รศ. ไพเราะ ดันจิกุล สังเกตการณ์นักเรียนลงคะแนนเลือกตั้งประธานนักเรียน

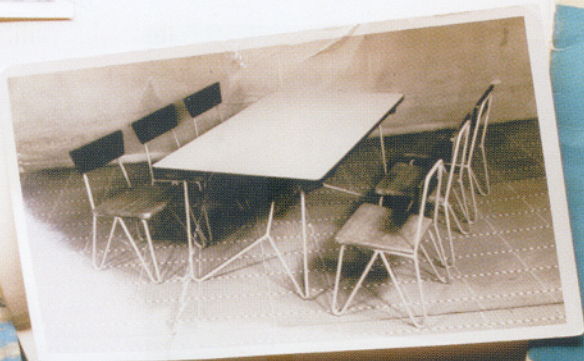
วันเลือกตั้งประธานนักเรียน

d h

e

l

n

d

จดหมายจากอาจารย์ประจำชั้นเด็กเล็ก(คนแรก)

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฉวีวรรณ ปัญญาสุข พ.ศ. 2549

โรงเรียนประถมสาธิต ประสานมิตร เริ่มเปิดเรียนเมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2499 (สมัยนั้น วันที่ 24 มิถุนายน เป็นวันชาติ เป็นวันหยุดราชการ) โรงเรียนนี้มีประวัติความเป็นมาที่น่าสนใจ ประการแรก คือ เป็นโรงเรียนสาธิตแห่งแรกของประเทศ การเลือกสรรสถานที่ตั้ง ตลอดจนอาคารสถานที่ วัสดุ ครุภัณฑ์ ล้วนผ่านการกลั่นกรองพิจารณาจากบรรดานักวิชาการทั้งหลาย ภายใต้การริเริ่มนำร่องของ ฯพณฯ ม.ล. ปิ่น มาลากุล ปลัดกระทรวง และรักษาการอธิบดีกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ ขณะนั้น ทั้งนี้เพื่อใช้โรงเรียนสาธิตเป็นสถานที่สำหรับนิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ได้มีโอกาสได้พบประสบการณ์ตรงจากเด็กวัยประถม ได้สังเกตพฤติกรรมเด็ก สาธิตการเรียนการสอน ทดลอง ฝึกสอน กันคว้าวิจัยระบบ โรงเรียนประถมที่สมบูรณ์แบบที่สุดอย่างไม่เคยมีมาก่อน

ปีการศึกษาแรก 2499 โรงเรียนเปิดสอนชั้น ป. 4, ป. 3, ป. 2, ป. 1 และเด็กเล็ก จำนวน

นักเรียนชั้นละ 25 คน ห้องเรียนโปร่ง มีหน้าต่างเปิดกว้าง โต๊ะ เก้าอี้ กระดานดำ เวทีหน้าชั้น หลังชั้น สูงต่ำ พอเหมาะสมกับเด็กแต่ละวัย นักเรียนส่วนมากมีภูมิลำเนาใกล้โรงเรียน โรงเรียนตั้งอยู่กลางนา มีถนนเข้าโรงเรียนถนนเดียว ด้านข้างมีสะพานไม้ทอดยาวจากทางเดินสู่ประตูด้านข้างของโรงเรียน

เชื่อว่านักเรียนของเรามีวัยเด็กที่เป็นสุขร่าเริงสดใส พุดจาไพเราะ อ่อนหวาน ใช้คำแทนชื่อ เรียกชื่อตนเองและเพื่อนว่า คุณ ผม ฉัน มีจิตใจอ่อนโยน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แบ่งปัน แต่ไม่ค่อยรักข้าวของ เครื่องใช้ส่วนตัว หมวกหายเป็นประจำ ขนาดนำหมวกมาคืน มีชื่อติดอยู่ยังไม่ยอมรับว่าเป็นของตนเอง ป้าหนม (สนม ลัมสุด) บ่นบรรดาอาจารย์ประจำชั้นเป็นประจำว่า ไม่อบรมสั่งสอนลูกศิษย์ให้รักสมบัติข้าวของของตนเองบ้างเลย

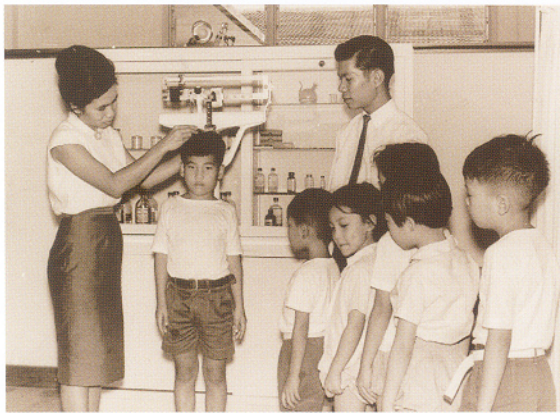
เมื่อประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เคนเนดี ถึงแก่อสัญกรรม นักเรียนทุกชั้นเรียนสะเทือนใจ

เศร้าเสียใจกันมาก ปีนั้นครูประจำชั้น ป. 2 ได้รวบรวมจดหมายที่นักเรียน ป. 2 ทุกคนเขียนแสดงความเสียใจ อาลัย ส่งไปสถานทูตอเมริกัน ใครได้อ่านแล้วรู้สึกคันคัน น้ำตาไหล เป็นจดหมายที่เขียนด้วยความรู้สึกจากใจดวงน้อย ที่ใสซื่อ บริสุทธิ์ เหตุการณ์ผ่านมาหลายสิบปีครูก็นึกยังไม่ลืม

อีกครั้งหนึ่ง คือ เหตุ “วาทภัยแหลมตะลุมพุก” ครูประจำชั้น ป. 7 ขณะนั้น ในชั้นเรียนมีนักเรียนประมาณ 35 คน ทุกคนตกใจ เสียใจ สงสารผู้ประสบภัยกันมากที่สุด อยากช่วยเหลือ ง่ายที่สุดที่ทำได้ขณะนั้น คือ การบริจาคเงิน ก็บริจาคกันอย่างเต็มใจ ไม่เสียดาย ไม่เฉพาะค่าขนมประจำวัน แต่เททั้งกระเป๋ามาให้เลย จนครูต้องขอให้ไปคุยกับคุณพ่อ คุณแม่ ก่อนที่จะรับเงินบริจาคนั้น ทั้งที่ทุกคนมีชีวิตที่สุขสบาย แต่เห็นใจ สงสารคนตกทุกข์ได้ยาก แสดงถึงหัวใจที่อ่อนโยนของเด็ก ๆ เป็นอย่างมาก

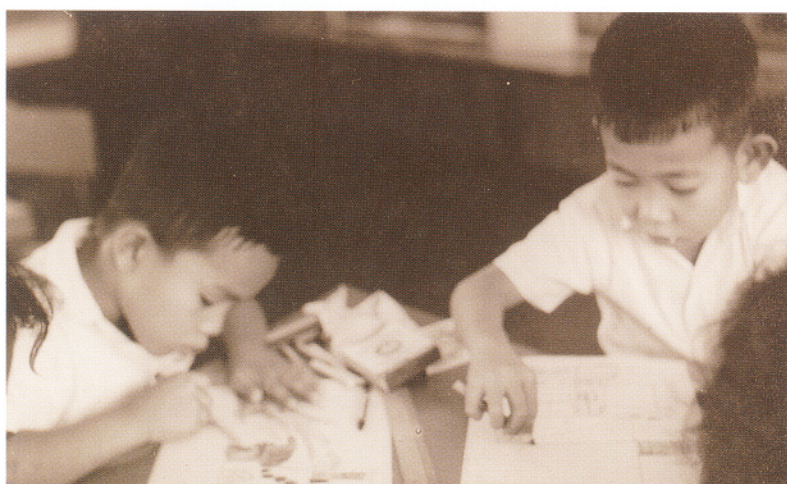
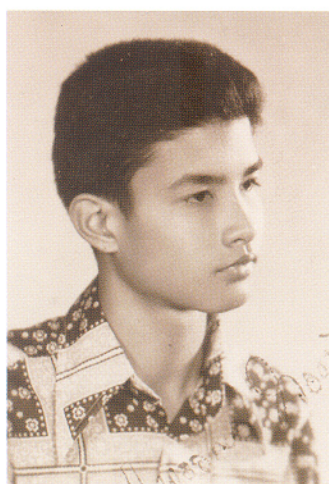
ศิษย์เก่าประถมสาธิต มีความผูกพันกับโรงเรียน เมื่อครั้งครูเป็นอาจารย์ประจำชั้น ป. 7 เพิ่งมีนักเรียนสำเร็จการศึกษาไปเรียนต่อโรงเรียนใหม่ พอถึงวันไหว้ครู ศิษย์เก่าชวนกันมาโรงเรียนเพื่อไหว้ครูเก่า ครูประทับใจจริง ๆ ชื่นชมน้ำใจลูกศิษย์ผู้ให้พรตนเอง ด้วยการทำความดีเองด้วยจิตใจการทำดี คือ การให้พรตนเองจริง ๆ นะ จะบอกให้ !!

24 มิถุนายน 2549 ประถมสาธิต ก่อตั้งมาถึง 50 ปีแล้ว นักเรียนตัวน้อย ๆ หน้าใสใจซื่อ มือไม่สะอาด (เพราะชอบเลียบดำ) ยังเป็นภาพที่ครูมองเห็นชัดอยู่ในความทรงจำ ครั้งนั้นเพิ่งได้มาเรียน ศึกษา ฝึกฝน ค้นคว้าหาความรู้ จนสามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ผู้โตที่มีคุณภาพ เป็นพลเมืองดี วันนี้นคงไม่มีใครมา “บังอาจ” สอนศิษย์ของเราได้อีก แต่ครูขอฝากข้อคิดกับศิษย์ที่เคารพรัก (จริง ๆ ถ้าต้องการคำอธิบายก็ทวงถามได้) ให้มองตนเอง รู้จักตนเอง และพัฒนาตนเองจนสามารถมีสติ รู้ ตื่น เบิกบาน อยู่เสมอ

ร่ำ ลี ก ถึง ป ระ ะ ถ ม ส า อิต

โดย คุณหญิงสอแสง เมฆสวรรค์ มีนาคม 2549

ดิฉันเริ่มรับราชการที่ โรงเรียนประถมสาธิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เมื่อ
พ.ศ. 2501 และทำงานที่นั่น ถึง พ.ศ. 2515

14 ปีที่โรงเรียนประถมสาธิต เป็นช่วงเวลา
ที่ทำงานแล้วมีความสุขยิ่ง เด็ก ๆ น่ารัก และ
เด็ก ก็คือ เด็ก จะรักจะชอบหรือไม่ชอบอะไร
เขาก็แสดงออกโดยเปิดเผย ไม่ซับซ้อนให้
ต้องคิดเช่น....

“เด็กคนหนึ่งยังผูกเชือกรองเท้าไม่เป็น.... ครู
จึงช่วยทำให้ในวันแรกที่อยู่ด้วยกัน (เด็ก ๆ
ต้องถอดรองเท้าก่อนเข้าห้องเรียน) ขณะนั้น
ผูกเชือกรองเท้าให้เขา และครูคิดว่าจะต้อง
สอนให้เขาทำเองนั้น (วันแรกเรียน ครูยังไม่
มีโอกาสอน) เขาเอามือตบศีรษะครูเบา ๆ
พร้อมกับพูดว่า “ครู ครู ครูเหมือนแม่กิต
เลย” เขาขอบคุณครูด้วยท่าทางและแววตา
ยังจำได้ติดหูติดตาจนบัดนี้

เด็กคนนี้ คงเคยได้รับคำชม เวลาทำอะไร
ดี ๆ จากคุณแม่ และคุณแม่คงจะตบศีรษะ

เขาเบา ๆ เพื่อชมเชย เขาจึงทำเหมือนที่
คุณแม่เคยทำกับเขา

เด็กประถม 1 คนหนึ่ง บ้านอยู่ใกล้โรงเรียน
ดิฉันเคยไปบ้านเขาตามคำชวนบ้านน่ารักมาก
เข้าวันหนึ่งเขาถือดอกไม้มา 1 ดอก ยื่นให้
ครู พร้อมกับบอกว่า “อาจารย์ฮ้า แพรวเอา
ดอกไม้มาฝากฮะ” ตาเขาหวานใสแจ้วทีเดียว
ครูชื่นใจ !

หลายสิบปีต่อมา เด็กคนนั้นกำลังทำ
คุณประโยชน์ให้แก่ชาติบ้านเมืองอย่างใหญ่หลวง
เขาชอบสะสมผ้าไทย สนใจศึกษาวัฒนธรรม
ไทย อาชีพหลักของเขา เป็นคณบดีใน
มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งของรัฐ ดิฉันได้
เห็นเขาตามที่ต่าง ๆ และในโทรทัศน์บ่อยครั้ง
ครูคนนี้รู้สึกชื่นใจ!!!!

เมื่อทำงานกับเด็ก ๆ ก็ให้นึกถึงฉาเด็กฝรั่งว่า
ช่างมีหนังสือนิทานภาพสวย ๆ ตัวหนังสือ
โต ๆ ให้อ่านไม่หวาดไม่ไหว เด็กไทยช่าง
ขาดแคลนไปเสียหมด (สมัย พ.ศ. 2501)

มีหนังสือนิทานน้อยเหลือเกิน ดิฉันจึงซื้อหนังสือนิทานฝรั่ง แล้วแปลเป็นภาษาไทย เล่าเรื่องประกอบภาพพิมพ์เป็นคำ ๆ ให้อ่านง่าย แปะทับภาษาอังกฤษ ทำหลายเล่มแล้วให้นักเรียนยืมไปอ่านที่บ้านได้ เด็ก ๆ ยินดีปรีดา กระตือรือร้นกับหนังสือใหม่ เวลาเขาหยิบหนังสือมาหาครู เพื่อขอยืมนั้น แววดาของเขา ท่าทางของเขา ทำให้ครูคนนี้เกิดกำลังใจมหาศาล ที่จะทำอะไร “ดี ๆ” ให้เขาต่อไปอีก

ปัจจุบันหนังสือเด็กมีมากมาย แต่เด็ก ๆ ในต่างจังหวัดก็ยังคงขาดโอกาสได้สัมผัสหนังสือสำหรับเด็กเหมือนเดิม หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนก็คงต้องช่วยเหลือกันต่อไป

เหนือสิ่งอื่นใดในความทรงจำที่ประทับใจดิฉันคือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับโรงเรียน เราคุ้นเคยกันมาก โรงเรียนได้รับความช่วยเหลือ ร่วมมือร่วมใจจากผู้ปกครอง ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาสิ่งแวดล้อม เช่น ถนน

เข้าโรงเรียนแถมมาก หรือกิจการอื่น เพื่อเด็ก ๆ ที่รักของเรา จนเกือบจะเป็นประเพณีของโรงเรียนไปแล้ว เรียกว่า “ร่วมด้วยช่วยกัน”

ดิฉันจากโรงเรียนประถมสาธิต เพราะติดตามสามีซึ่งไปรับราชการต่างจังหวัด จากไปแล้วถึง 34 ปี ปัจจุบัน โรงเรียนพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด แต่ภาพความหลังของดิฉันยังสดใสอยู่เสมอ เด็ก ๆ ที่เคยอยู่ร่วมห้องเรียนกันเปลี่ยนแปลงชนิดที่พบกันก็จำกันแทบไม่ได้ ทุกคนต่างก็ดำเนินอาชีพไปตามความสามารถและครรลองของชีวิตด้วยบุญ-กรรมที่สะสมกันมา

“ประถมสาธิต” ซึ่งเป็นหนึ่งในโรงเรียนที่เคยเป็นแม่แบบ เป็นตัวอย่างให้ครู ๆ ทั้งหลายมาสังเกตการเรียนการสอน เพื่อไปพัฒนาการศึกษาต่อไปนั้น ก็คงจะดำรงคุณภาพที่ดีเช่นนี้ต่อไปอีกนานแสนนาน.....

คณาจารย์และนายกสมาคมผู้ปกครองและครูฯ ประชุมร่วมกับผู้ปกครอง

นักเรียน เรียนเก่งได้รับเกียรติบัตร

รุ่นพี่พบรุ่นน้อง (คุณชัยรัก ชัชกุล ศิษย์เก่ารุ่น 1 เล่าประสบการณ์การทำงานให้รุ่นน้องฟัง)

รำลึกถึงพระคุณท่านอาจารย์ไพเราะ

โดย ผศ. ดร. ฉันทนา ภาคบงกช

.....

เมื่อนึกถึงท่านอาจารย์ไผเราะ
ฉันนึกถึงความดีงามและพระคุณของท่านมากมายหลายด้าน
วันนี้เพิ่งนึกได้อีกอย่างว่า
ท่านมีคำพูดที่ไผเราะสมกับชื่อของท่านจริง ๆ
ไม่ว่ากับลูกน้องหรือลูกศิษย์
ไม่เคยพบการพูดหรือการกระทำที่ไม่สุภาพเลย
ท่านเป็นผู้ที่มีความรักให้กับคนรอบข้างและมีจิตเมตตาเสมอ

ฉันรู้จักโรงเรียนประถมสาธิต เมื่อ 34 ปีที่ผ่านมา
ฉันจุฬาลานมาขอพบท่านอาจารย์ใหญ่
ฉันมาในเครื่องบินติดพร้อมกับเรียนท่านว่า
“หนูอยากให้หลานมาเข้าเรียนที่นี่”
“หลานของหนูไม่เคยเข้าเรียนอนุบาลเลยแต่หนูสอนเขาเอง”
“หนูขอความกรุณาจากท่านอาจารย์ใหญ่ช่วยพิจารณาด้วย”
หลังจากท่านถามอายุของหลาน
ท่านกล่าวว่า “หลานของหนูอายุเกินกว่าเกณฑ์รับสมัคร”
ขณะนั้นรู้สึกใจฝ่อและผิดหวังทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ตั้งความหวังไว้นัก
ท่านพูดว่า “วันจันทร์หนูพาหลานมาสอบนะ”
“ให้สอบเข้า ป. 1 ดูนะว่าพอจะเรียนได้ไหม”
พร้อมกันนั้นก็แนะนำให้ดูแลและกวดขันการเรียนของหลาน
ฉันกราบขอบพระคุณท่านทั้งกายและใจ
ความรู้สึกในขณะนั้นซาบซึ้งสุดพรรณนา
ท่านให้ความเมตตาฉันโดยที่ไม่เคยรู้จักห้วนอนปลายเท้า!
โดยที่ฉันเป็นเพียงนิสิตเล็ก ๆ คนหนึ่งเท่านั้น
ท่านทำให้รู้สึกว่าการนี้ช่างสวยงามและน่าอยู่จริง ๆ

สามปีต่อมา.....
ฉันมาพบท่านอาจารย์ไผเราะอีกครั้ง
เพื่อขอสมัครเข้าทำงานซึ่งตรงกับสาขาประถมศึกษาที่เรียน
ท่านให้เขียนชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ไว้

.....

วันรุ่งขึ้นก็ได้ทราบข่าวดี
อาจารย์ท่านหนึ่งขอลาศึกษาต่อ
จึงเป็นจังหวะที่ดีสำหรับทั้ง 2 ฝ่าย
ฉันได้รับสิ่งที่ตั้งถามจากท่านถึง 2 ครั้ง
สิ่งที่ชีวิตของฉันได้รับดังปาฏิหาริย์!
อภิไศนุูปการที่หลานและฉันได้รับ
คือแรงใจสำคัญต่อชีวิตในเวลาต่อมา
ความรักในงานและความสุขจากการทำงาน
ฉันรู้สึกว่าคุณเองโชคดีมาก
ตลอดเวลาสิบปีไม่เคยเซ็งหรือเบื่อหน่ายกับงานเลย
เด็กแต่ละคนแต่ละปีก็แตกต่างกันไป
กิจกรรมและการสอนก็ปรับอยู่เสมอ
ฉันจึงมีความสุขกับการสอนเด็กอย่างมาก

ต่อมาเมื่อต้องเปลี่ยนหน้าที่ไปสอนในระดับอุดมศึกษา
ระยะแรกคิดถึงความสุขเก่า ๆ และไม่สนุกกับการสอนเลย
ในที่สุดก็สร้าง “ฉันทะ” ในการสอนได้และสนุกกับงานสอนทุกระดับ
เชื่อว่าเป็นเพราะมีพื้นฐานมาจากความสุขเดิมนั่นเอง
แม้เกษียณอายุราชการแล้วยังมีความสุขกับงานเสมอ
หากเลือกได้ขอเกิดเป็นครูอีกจนกว่าจะหลุดพ้น.....

ส่วนหลานก็มีสำนึกต่อส่วนรวมและมีความรับผิดชอบสูงมาก
ปัจจุบันทำงานที่ประเทศแคนาดา
ก็ได้รับเลือกเป็นบุคคลดีเด่นของหน่วยงาน
ที่กล่าวมาเป็นเสี้ยวหนึ่งของชีวิตทั้งอาและหลาน
ที่มีจุดเริ่มต้นที่ตั้งถามจากโรงเรียนประถมสาธิต
มีจุดเริ่มต้นมาจากความเมตตาของท่านอาจารย์ไพเราะ
นี่คือมุมหนึ่งของความดีงามของท่าน
แม้ท่านจากไปแล้ว.....ทุกอย่างยังคงแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำ
ฉันจะระลึกถึงและอุทิศส่วนกุศลแด่ท่านอาจารย์ไพเราะเสมอ

ภาพในอดีต

